

актора про свого вчителя: «Коли я показував йому уривки, то основне зауваження, у нього було: простіше, Льоню, простіше тут треба» [1, с. 4], натякаючи на концентрацію на найнеобхіднішому.

«Закону фіксації» у образі Голика, актор слідує у сцені з'ясування стосунків зі своєю дівчиною. Ми спостерігаємо, як Тарабаринів, якого знімають крупним планом, поєднує зовнішню і внутрішню дії – нервовою мімікою, імпульсами тіла виражає альтер его героя – неспокійне бурхливе море. Актор фіксує знак, який відповідає внутрішній суті свого персонажу – неприборкана буремна стихія. У ролі Підпригори, актор відображає внутрішній розлом свого героя, у сцені допиту, завдяки позі – безсилу сидінні на стільці. Зовнішня розслабленість м'язів корелюється із внутрішнім зрушенням, розчаруванням у своїх надіях на нове життя.

Отже, на прикладах аналізу кінообразів Тарабаринів спостерігається чіткий взаємозв'язок впливу режисерського бачення Курбаса на акторську манеру виконання харківського митця. Цей вплив ми простежуємо через педагога Л. Тарабаринів – Д. Антоновича, який являється ланкою у спадковості поколінь в харківському культурологічному осередку, що дає можливість говорити про певні тенденції, які характерні для даного напрямку. Тобто, «вони працювали в одному місці, маючи певну духовну спільність, зверталися до тих самих джерел <...> Майстер спрямував їх на ту саму дорогу художніх пошуків» [1, с. 9]. Таким чином, посилаючись на Я. Газду, який намагався зрозуміти природу вислову «школа Параджанова», ми можемо в свою чергу називати творчі здобутки харківських акторів, і, Л. Тарабаринів, зокрема, – «харківською акторською школою».

Список використаних джерел:

1. Газда Я. (2008) Тіні забутих предків. Кіно-Театр. 11/2008. №6. С. 8-10.
2. Горбенко А. (1979) Харківський театр імені Т.Г. Шевченка. Київ: «Мистецтво».
3. Лесь Курбас. (1969) Спогади сучасників. Київ.
4. Хомайко Ю. (2003) Актор на всі часи. «Слобідський край», 11 листопада, Харків.

Іовлєва О.В.

аспірант,

Харківська державна академія культури

ІСТОРИОГРАФІЯ ПРОБЛЕМИ ВІДЕОХОСТИНГІВ ІНТЕРНЕТ У СУЧАСНОМУ АУДІОВІЗУАЛЬНОМУ ПРОСТОРИ

В умовах постмодерністського дискурсу мистецтво стає одним із елементів культури споживання, а Інтернет відеохостинги – новітнім адаптивним сегментом аудіовізуальної культури. Тому, наразі, перед науковцями постає проблема дослідження історіографії цього новітнього культурного явища.

Поява досліджень про загальну мережу Інтернет має майже шістдесятирічну історію. Першим цей феномен почав вивчати Джозеф Ліклайдер (Joseph Licklider). Вивчення праць цього вченого, має неабиякий сенс для дослідників культури Інтернет, бо його наукові доробки складаються не тільки з технологій та винаходів, а насамперед з принципів та ідей розвитку світової мережі.

Цікавим науковим доробком, є дослідження Джонатана Стрікланда (Jonathan Strickland), а саме його серія робіт «Геніальний матеріал», де вчений, більш просувається до вивчення Інтернету, як складної системи, що вміщує у собі сукупність малих мережевих систем і доводить, важливість об'єкту, що вивчається у аудіовізуальному просторі.

Зазначимо, що наразі ця проблематика, перетинається саме с культурною проблематикою Інтернету в цілому. Історіографія цього процесу містить багато наукових праць та досліджень та розпочинається з появи самої платформи. З кожним роком дослідження специфіки культури Інтернет відкривали перед дослідниками нові аспекти проблеми. Певний «пік» наукового інтересу викликала поява широкополосного Інтернету та нових сервісів, що зумовили подальший розвиток проблематики поставленого питання.

Головними працями цього періоду можна вважати дослідження Джейкоба Майсека (Dzheikob Mayesek) «Визначення кіберпростору», де він розглядає культуру Інтернет як форму соціального явища. А також працю Говарда Рейнгольда (Howard Rheingold) «Повсякденне життя в кіберпросторі», в якій автор доводить, що культура Інтернету має власні особливості щодо конгнітивності та соціалізації сучасного суспільства.

Поява перших відеохостингів, а саме Vimeo у 2004 році, YouTube у 2005 році, теж викликала інтерес науковців. Можна відокремити наукові праці, в яких вперше було розглянуто поняття та вплив відеохостингів на аудіовізуальний простір.

По-перше це наукова праця німкені Юлії Шмідт (Julia Schmidt) «Neue Konkurrenz durch User Generated Content», в якій дослідник вивела власні судження про природу відеохостингів. Юлія Шмідт висловила ідею появи нового поняття у аудіовізуальній сфері, такого як – користувальницький контент.

Також, можна відзначити науково-дослідницьку роботу вченого Райана Білсборров-Ку (Ryan Bilsborg-Ku), який розглянув природу відеохостингів та висловив думку, що подібну платформу можна вважати масштабним аудіовізуальним медіа-проектom.

Втім, на сьогодні наукових досліджень цього явища аудіовізуальної культури недостатньо. Практично відсутні наукові дослідження відеохостингів Інтернет як морфологічного явища сучасної аудіовізуальної культури.

Підсумовуючи, можна зробити висновок проте, що проблематика відеохостингів Інтернет у сучасному аудіовізуальному просторі є вкрай актуальною. Дослідження, що проводяться торкаються кількох вагомих аспектів:

- загальна наукова література з генези та розвитку Інтернету;
- спеціальна технічна література з розвитку відеохостингів в Інтернет-просторі;

– і практично відсутні дослідження естетичної (культурологічної та мистецтвознавчої) сутності відеохостингів Інтернет.

Надана історіографічна лакуна робить культурологічне та мистецтвознавче дослідження відеохостингів Інтернет не тільки актуальним, але й методологічно цінним, адже новітні морфологічні утворення в сучасній аудіовізуальній культурі потребують оновленого наукового інструментарію.

Ісупова М.І.

аспірант,

*Національний університет водного господарства
та природокористування*

СПЕЦИФІКА ІНТЕГРАЦІЇ БУДІВЕЛЬ ДРУГОЇ ПОЛОВИНИ 1940-Х – 1950-Х РР. В ІСТОРИЧНО СФОРМОВАНУ МІСТОБУДІВНУ СТРУКТУРУ (НА ПРИКЛАДІ М. РІВНЕ)

Питання охорони об'єктів архітектурної спадщини другої половини 1940-х – 1950-х рр. і внесення їх до реєстрів пам'яток архітектури є актуальним для багатьох міст України. Більшість досліджень архітектури даного періоду присвячено ансамблям центральних площ, будівництво яких активно розгорталося майже в усіх радянських містах. Вивчення забудови, яка до вищезгаданих ансамблів не входить, часто залишається поза увагою.

Таким чином, виникає необхідність дослідити особливості та специфічні риси інтеграції будівель кінця 1940-х – 1950-х рр. в історично сформоване міське середовище. Для аналізу було обрано м. Рівне, яке, з однієї сторони, мало чітку структуру, сформовану протягом минулих століть, з іншої – зазнало істотних руйнувань, особливо в центральній частині, під час Другої світової війни, а отже потребувало масштабної відбудови у безпосередньо повоєнні роки.

У 1950 р. було створено проект житлового кварталу, який окреслюють вул. Соборна, вул. Базарна, вул. Гетьмана Полуботка та вул. Пересопницька. Головний архітектор проекту – Б. Андрєєв. Серед запроєктованих і зведених будівель – чотири житлові багатоквартирні будинки і квартальна котельня з пральнею. Загальна площа кварталу – 9412 кв. м [1, с. 1].

В плані квартал має асиметричну структуру, що наближається до чотирикутника. Житловий триповерховий будинок з ротондою на даху, розміщений на куті, суміжному з головною міською магістраллю, став основним архітектурним акцентом кварталу.

Особливістю даного кварталу є включення в його структуру будівель довоєнних років за адресами вул. Базарна, 6, вул. Соборна, 192, вул. Пересопницька, 49. Серед них наближений до первинного вигляд зберіг лише будинок за адресою Базарна, 6. Сучасний стан інших істотно змінений внаслідок ряду реконструктивних заходів або перебудов.